

[Skatteministeren]

punkt, at det er urimeligt, at mennesker med høj indkomst skal have en børnefamilieydelse fra det offentlige. Men ved nærmere eftertanke burde de fleste kunne indse, at jo flere offentlige ydelser der gøres afhængige af indkomstens størrelse, desto værre et samspilsproblem får vi, og desto mere uigennemskueligt et samspilsproblem får vi. Og det er det overhovedet stærkeste argument imod ethvert forslag om at gøre børnefamilieydelsens størrelse afhængig af indkomststørrelse.

Dernæst vil jeg også gerne sige, at ingen heller kan være i tvivl om, at da børnefamilieydelsen i sin tid blev aftalt, da blev den aftalt som en del af et skattesystem. Det var alene administrative argumenter, der førte til, at der så blev valgt en ordning med udbetaling af en såkaldt børnecheck frem for indførelse af et særligt personfradrag. Der kan have været andre motiver hos enkelte af de partier, der stod bag skattereforment, men det var et meget tungtvejende argument, at det ud fra et administrativt synspunkt var mere hensigtsmæssigt at udbetale pengene i form af en kontant check frem for at besværliggøre skattesystemet med yderligere et personfradrag.

Ingen kan altså være i tvivl om, at børnefamilieydelsen skal ses som en integreret del af vort skattesystem. Begge de to synspunkter, jeg her har ført frem, taler selvfølgelig til støtte for den tankegang, der ligger bag forslagsstillernes forslag om at lade børnefamilieydelsen erstatte af et personfradrag.

Alligevel må regeringen advare imod at gennemføre det forslag, der ligger her, og det er navnlig begrundet i nogle administrative overvejelser. For som jeg sagde før, var det et tungtvejende argument for i sin tid at vælge en børnefamilieydelse frem for et personfradrag, at det var administrativt enklere. Og det er disse administrative grundsynspunkter, jeg gerne vil fastholde under debatten i dag. Det fører mig til en advarsel imod dette forslag, og jeg vil gerne her udbyde nogle af disse administrative betæneligheder.

For det første vil en omlægning til personfradrag kunne forekomme uforståelig for mange skatteydere, der har vænnet sig til den kontante udbetaling. Forslaget vil bidrage til at gøre skattesystemet mere uoverskueligt end i dag, og de fleste har i virkeligheden et ønske om at gøre det mere gennemskueligt. Men det at indføre

yderligere et statsligt personfradrag, der så afhænger af antallet af børn, vil jo i hvert fald gøre skattesystemet mindre overskueligt.

For det andet: For de forsørgere, der ikke fuldt ud kan udnytte personfradraget, skal den ikkeudnyttede del efter beslutningsforslaget kunne overføres til ægtefællen. Hvis f.eks. barnets mor ikke kan udnytte personfradraget, vil det nedsætte mandens skattebetaling, også selv om han ikke er barnets biologiske far. Det er en anden måde og måske i nogle tilfælde en mindre god måde at støtte børnefamilierne på end den, vi støtter på i dag.

For det tredje vil det komplicere skattesystemet, når skatteværdien af en eventuel uudnyttet del af fradraget skal udbetales kontant. Efter gældende regler sker der jo ikke udbetaling af en uudnyttet del af de almindelige personfradrag.

For det fjerde: Hvis alle børnefamilier uanset indkomst skal have fuld glæde af det supplerende personfradrag, vil det være nødvendigt med en række justeringer af de regler, der har betydning for personfradraget. Det gælder f.eks. personskattelovens regel om, at personfradraget reduceres, hvis skatteyderen modtager kontanthjælp. Der vil derfor skulle arbejdes med to sæt personfradragregler; også det vil indebære betydelige forståelsesmæssige og administrative vanskeligheder og i hvert fald ikke være en forenkling af skattesystemet på det punkt.

For det femte: Efter gældende regler kan krav på børnefamilieydelsen ikke anvendes til modregning af eventuelle offentlige krav mod modtageren. Det er formentlig ikke administrativt muligt at opretholde denne særregel, når skatteværdien fragår ved beregning af forskudsskatten. Det er ikke rimeligt at behandle modtagere, for hvem skatteværdien skal fragå i forskudsskatten, forskelligt fra de modtagere, der fortsat skal have en kontant udbetaling. Af hensyn til en ligelig behandling af alle modtagere kan det derfor alene af administrative grunde blive nødvendigt at fjerne den gældende særbestemmelse, der jo i virkeligheden er en beskyttelse af børnefamilierne. For en enlig mor, der har gæld til det offentlige, ville en modregning kunne indebære, at fradraget eller den kontante udbetaling reduceres eller måske helt forsvinder, og det tror jeg er uheldigt.